

Varga Dániel-A mennyország lejtőin

Néma vándor léptet fekete fövényen
Kavics ropog saruja alatt
Fehér csillagok villognak sötét égen
Amerre járt, nyoma se maradt
Vöröslő Napra pillant alant
és csak kaptat.

Útjára árnyékot vet a csillagteknő
Csak a metsző alkonyat fénylik
Csak álmosan lehulló kendő az idő
Az étert fukar kézzel méri
A legsűrűbb köd is áttetszik,
eliramlik

Ártatlan szépség itt ez a törékeny táj
Az időben elnyúlt pillanat
Útjában semmit sem érez, semmi se fáj
Mint a tovatűnő káprázat
Tovább a világban úgy halad
Célt mi adhat?

Körbenézve nem lát mást, csak délibábot
Nem más itt ez a lélek-virág
Mint amit csak a pusztá képzelet hozott
Oly átlátszó e szellemvilág
A szétfolyó festék és az imák
babonázzák

Az éjszaka kék alja rebeg a földdel
A szféra gyorsan rohan tovább
Minden olyan távol, mint amilyen közel
Fényes éjjel és éles homály
Csak az idő az egy akadály:
ott csordogál

Mi dolga lehet az elveszett léleknek
Itt, Föld és menny között félúton?
Mögötte elhagyott, rég levetett testek
Lelkük megüdvözült az ódon
Égbolt felé vezető hídon
ő itt szorong

Minden annyira gyönyörű, ahogy ott áll
Örökkön egyhelyben leledzik
Az elérhetetlen égbolt forog tovább
Az időt gúzsba a csend köti
Egy érzés mindig hátba böki:
nincsen semmi

Oda tart, ahonnan jött, ott ezerszer járt
Mélyet szippant az üres térből
Végtelen vándorútját folytatja mindjárt
Csendes fa mellé ér, s amellől
Szemét arra vetve kétkedőn
ott romba dől

Feje felett tündököl halott ágakon
Oszladozó porhüvelyének
Értelme, emléke, lila jégcsap halom
Történetéről zengő ének
Most gyötrik először kétségek
bátor lélek

A mennyei könyvtár felé ifjú szív int
Amit ő lát, nem ellensége
Rá még csak a fényes eljövendő tekint
De már a gyűrött vénemberre
Csak élete ponyvaregénye
és Megbánás

Ő, a málhás

Fülébe disszonáns haláltánc sutyorog
Fogoly itt ő, rágott a körme
Kergeti a téboly, háta mögött morog
Az ötvös csillagok futnak körbe
Bezárván a szűk végtelenbe

Mit tehetne?

Porzik a lélek és éget a verőfény
Sós pokol és édes menny között
Édes mézben fetrengve kínlódik szegény
Az áhított túlvilág mögött
Már mindent előzönlött
nagyot lökött

És az univerzum két pólusa mentén
Félelmes mennykő sújt akkor le
A jég pedig elrohan, akár a vad mén
Égő fagerely hull a földre
Ahogy őrlődik megtört lelke
izzik vele

A hamvak pedig mindent tisztára mosnak
A nyugalmat már a Hold őrzi
A vakító napfény töre már cirógat
Ahogy a fellegen átszűrődik
És a világ elcsendesedik
máris alszik

És egy bűsz kívánsága maradt már csupán
Meggébékélne fakó margója
Csillagok hátán, a túlvilág határán
A Styx medrében hánykolódva
A halál végre csókot nyomna
homlokomra.